

per Albert Puig

JORDI GASION

Viure a la frontera

Sempre he considerat les fronteres com un lloc amb un encant especial: ja sé que aquesta afirmació em pot ajudar a ampliar la meua llista d'enemics, però no hi puc fer més. Cada vegada que m'acosto al final d'un límit territorial m'entra un pessigolleig al ventre que escenifica el pas d'una cosa coneguda a un món per descobrir. És evident que no té el mateix glamur la frontera andorrana que la que separa Mèxic dels Estats Units, però una frontera és una frontera i fins i tot la que separa Catalunya d'Aragó també s'ha de tenir en compte. Si aneu a Saragossa per la 'nacional' dels Monegres passareu per Almacelles, el darrer municipi de Catalunya i un dels molts pobles dels quals només en coneixem les façanes del carrer Major. Són pobles que, com a Las Vegas, res del que passa més enllà de l'artèria principal ja no interessa ningú. En un d'aquests carrers tan secundaris que no figuren ni al GPS viu Jordi Gasion, més conegut artísticament com El Fill del Mestre. "La meua xicoteta és d'Almacelles, i vaig deixar Alpicat per venir a viure en una casa del barri vell. Aquí estem molt tranquils." Tan tranquils que quan volen alterar el ritme vital de la calma fronterera a glops de cubata s'han de jugar la pell i els punts del carnet de conduir per anar fins a Lleida capital. "Amb el temps aprens a esquivar els Mossos com pots. Algun cop he parat el cotxe just abans que em paressin ells i els he dit que vivia allà mateix." Jordi, vigila, que la policia no és tonta! "Segur que algun dia m' enxamparan, però la meua feina ja comporta aquest risc". Que ningú es passi de llest amb la imaginació: Jordi Gasion no treballa ni de camioner ni de tastador de vins, la seua feina és al bar Antares de Lleida. "L'Antares era un bar mític ara fa uns anys quan encara funcionava la sala Europa. Tots els artistes que venien a Lleida passaven per allà, però amb el temps les coses han canviat." Gasion treballa de dimecres a divendres de sis de la tarda a una de la matinada: "Els caps de setmana pleguem a les tres"... El Fill del Mestre és el que en podríem dir l'encarregat: "M'ocupo de gestionar el local, des de les comandes fins a la música". I m'assegura que si algú li demana que posi una cançó de les seves la resposta serà un no rotund: "Poso jazz clàssic i molt de folk actual". Sembla que la intenció és recuperar el vell ambient bohemi de l'Antares, que últimament està molt freqüentat per pijos, parelletes i gent gran en busca de tranquil·litat. Segur que heu sentit a dir que la vida de bar és molt esclava, i no em refereixo a l'esclavitud que suposa l'addicció al gintònic: "Procuo llevar-me a les set o les vuit del matí tot i anar a dormir cada dia a les dues; és l'única manera de veure la meua filla". Si penseu que el nostre home a les set del matí deu tenir més son que ganes de córrer, no us ha d'estranyar el nom de la nena, si més no per seguir ambientat: Lluna.

Ja sigui de dia amb lleganyes o de nit ben despert, Jordi Gasion es considera un gran observador: "De fet penso que observar és la meua màxima afició. Quan anem amb la Lluna pel carrer moltes vegades anem badant i sense dir-nos ni una paraula; la meua filla és encara més observadora que jo". L'observació és una de les millors armes per a qui vol escriure bones cançons: "El bar és un lloc perfecte per observar la gent i el seu comportament". Vigileu si aneu a l'Antares que podeu ser protagonistes d'una cançó d'El Fill del Mestre, com li va passar a Roger Federer: "Em vaig inspirar amb un partit contra Rafael Nadal en què la seua força mental estava per terra. El poder de concentració dels tenistes em fascina". El problema de la seua forma física és que es queda amb observar els esportistes i no fa mai el pas cap a la pràctica: "Mira que he provat la bici per exemple, però no és lo meu". En Jordi llegeix moltes biografies de músics i està, com el 80 per cent de la gent d'aquest país, enganxat a *Lost*. La resta del temps lliure el reparteix entre les tasques domèstiques i fer el dinar a la nena, i avui també a nosaltres: "Sóc de cuina tradicional, uns bons macarrons o un brou. Cada vegada m'estic retirant més de la carn i els cargols". Un lleidatà que no menja cargols! "Alguns fins i tot em fan fàstic, i pensa que abans no menjava res més." De beure? "El que vulguis: whisky, cervesa, gintònic, vi, cava..."

